

Sygn. akt I C 647/25

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 16 lutego 2026 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie, I Wydział Cywilny,
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Borodziuk

Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2026 r. w Szczytnie na rozprawie
sprawy z powództwa [REDACTED]

przeciwko Powszechnej Kasie Oszczędności Bankowi Polskiemu S.A. z siedzibą
w Warszawie

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego Powszechnej Kasy Oszczędności Banku Polskiego Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie na rzecz powoda [REDACTED] [REDACTED] kwotę 29.076,79 (dwadzieścia dziewięć tysięcy siedemdziesiąt sześć 79/100) złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2025 roku do dnia zapłaty;
- II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda, tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 4.617 (cztery tysiące sześćset siedemnaście) złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

ZARZĄDZENIE:

1. odnotować i zakreślić;
2. za 7 dni.

Szczytno, 16 lutego 2026 r.

Sygn. akt I C 647/25

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 lutego 2026 roku

Powód [REDAKTOWANE] wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Powszechnej Kasy Oszczędności Bank Polski Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie, kwoty 30.773,76 złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 12 sierpnia 2025 r. do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Szczegółowe uzasadnienie pozwu znajduje się na k. 4v-13 akt sprawy. Powód dochodził od pozwanego zapłaty tytułem spłaconych, w ramach łączącej strony umowy kredytu, odsetek i części prowizji. Powód powołał się na skorzystanie z sankcji kredytu darmowego z art. 45 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, z uwagi na naruszenie przepisów tej ustawy przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Uzasadnienie odpowiedzi na pozew znajduje się na k. 54-68 akt sprawy. Pozwany zakwestionował uprawnienie powoda do skorzystania z sankcji kredytu darmowego, z uwagi na upływ ustawowego rocznego terminu. Podniósł, że zawarta przez strony umowa realizuje wymogi określone w ustawie o kredycie konsumenckim, wobec czego także w przypadku zachowania przez powoda terminu do złożenia oświadczenia zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy, nie mogłoby ono odnieść postulowanych przez niego skutków prawnych.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 06 grudnia 2022 roku [REDAKTOR] zawarł z Powszechną Kasą Oszczędności Bankiem Polskim S.A. w Warszawie umowę pożyczki nr [REDAKTOR]. Zgodnie z § 1 ust. 1-7 umowa miała obowiązywać 96 miesięcy. Jako całkowitą kwotę pożyczki wskazano 100.000 złotych, prowizję określono na 17.633,22 złotych, a odsetki za cały okres kredytowania miały wynieść 49.714,50 złotych. Stosownie do § 4 ust. 1 umowy, oprocentowanie pożyczki było zmienne, a w dniu zawarcia umowy wynosiło 9,32% w skali roku. Jak wynika z ust. 2, zmiana oprocentowania pożyczki w trakcie umowy zależy od zmiany wysokości stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego, w wyniku decyzji Rady Polityki Pieniężnej. Jeżeli Rada Polityki Pieniężnej podwyższy lub obniży stopę referencyjną NBP, skutkować to będzie odpowiednio podwyższeniem lub obniżeniem oprocentowania pożyczki. Rzeczywistą roczną stopę oprocentowania określono na poziomie 15,05%. Do obliczenia kwot wskazanych w umowie przyjęto założenia, że będzie ona obowiązywać przez czas, na który została zawarta i obie strony będą wypełniać wynikające z niej obowiązki. Ponadto wysokość oprocentowania z dnia zawarcia umowy miała obowiązywać przez cały okres trwania umowy. Pozostałe założenia ustalono przez odesłanie do założeń z pkt 3 załącznika nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim. Stosownie do § 5 pierwszą i kolejne raty, do przedostatniej włącznie, określono na 1.743,57 złotych, a ostatnią ratę na 1.708,57 złotych.

(dowód: umowa pożyczki z 06.12.2022 r., k. 24-27)

W okresie od 09 stycznia 2023 r. do 07 lipca 2025 r., [REDAKTOR] [REDAKTOR] wpłacił na poczet zobowiązania wynikającego z powyższej umowy kapitał w kwocie 29.521,76 złotych, oraz odsetki w wysokości 23.382,73 złotych.

(dowód: zaświadczenie z 09.07.2025 r., k. 33)

W dniu 31 lipca 2025 roku [REDAKTOWANE] złożył Powszechnej Kasie Oszczędności Bankowi Polskiemu S.A. w Warszawie oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego z art. 45 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, wskazując, że doszło do naruszenia określonych przepisów tej ustawy, wyrażającego się m. in. w tym, że w treści umowy błędnie wskazano rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty ustaloną w dniu zawarcia umowy kredytowej.

(dowód: pismo do PKO BP S.A. z 31.07.2025 r., k. 22-23, załączone do niego oświadczenie z 11.07.2025 r., k. 18-19)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych, których autentyczność i treść nie były kwestionowane, a Sąd z urzędu nie znajduje podstaw do podważenia ich prawdziwości i rzetelności.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony. Wobec stwierdzenia naruszeń w treści samej umowy, w zakresie nieprawidłowego określenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, przesłuchiwanie powoda na dalsze okoliczności dotyczące należytego lub nienależytego wypełnienia przez pozwanego obowiązków informacyjnych, byłoby w ocenie Sądu bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jakikolwiek szersze ustalenia poczyniłby Sąd w oparciu o ten dowód, nie zmieniłyby one oceny, że zawarta przez strony umowa była sprzeczna z ustawą o kredycie konsumenckim.

Ostatecznie Sąd nie czynił ustaleń faktycznych w oparciu o opinię autorstwa dr Tomasza Czecha. Nie została ona sporządzona w związku z umową zawartą przez strony niniejszego postępowania, a zawarte w niej

wywody w żaden sposób nie wpływały na ocenę prawną, poczynioną samodzielnie przez Sąd.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Jak stanowi art. 45 ust. 1 u.k.k., w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Przedmiotowa regulacja kreuje jednostronne uprawnienie konsumenta do istotnej zmiany treści łączącego strony stosunku umownego (M. Grochowski [w:] K. Osajda (red.), *Komentarze prawa prywatnego. Tom VII. Prawo konsumenckie. Komentarz*, Warszawa 2019, Legalis, nb. 1 do art. 45 u.k.k.). Tym samym, uwzględnienie któregokolwiek z zarzutów wskazanych w pozwie skutkować musi przyjęciem za trafne stanowiska powoda, że posiadał on uprawnienie do skorzystania z sankcji kredytu darmowego.

Ustawodawca wprowadził prekluzję skorzystania z omawianego uprawnienia, stanowiąc w art. 45 ust. 5 u.k.k., że uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Zdaniem Sądu Rejonowego wykonaniem umowy nie jest samo spełnienie świadczenia przez bank. Ustawa o kredycie konsumenckim w wielu przepisach (np. art. 36b, art. 36c, art. 54 ust. 1) posługuje się pojęciem „wypłacenia kredytu”. W tym zakresie należy mieć na względzie podstawową zasadę wykładni prawa, tj. zakaz wykładni synonimicznej, zgodnie z którym dwóch różnobrzmiących słów lub zwrotów znajdujących się w tym samym akcie prawnym nie powinno się rozumieć

w sposób jednakowy. Gdyby wolą ustawodawcy było zawężenie pojęcia „wykonania umowy” do spełnienia świadczenia tylko przez jedną ze stron, wprost wysłowiłby to w tekście ustawy.

Z drugiej strony, podzielić należy zapatrywanie pozwanego, że termin z art. 45 ust. 5 u.k.k. nie powinien mieć charakteru „dynamicznego”. Za niedopuszczalną z punktu widzenia stabilności obrotu prawnego należy uznać taką wykładnię, zgodnie z którą konsument mógłby „przesuwać” koniec terminu, dokonując wpłaty na poczet wierzytelności, co do której dawno już upłynął termin spełnienia świadczenia.

W ocenie Sądu rozstrzygnięcie tego zagadnienia jest możliwe wyłącznie przez odniesienie się do terminu wykonania umowy, który wprost wynika jej z treści – w niniejszej sprawie ostatnia rata kredytu ma zostać spłacona przez powoda w dniu 06 grudnia 2030 roku. Gdyby doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, decydujący byłby termin płatności ostatniej raty przed dokonaniem wypowiedzeniem. Tylko w takim ujęciu „wykonanie umowy” nie zostaje zawężone do świadczenia jednej ze stron, a z drugiej strony nie pozwala na kształtowanie terminu z art. 45 ust. 1 u.k.k. jednostronnie przez konsumenta, na rzecz którego rzecz ustawodawca zastrzegł uprawnienie do skorzystania z sankcji opisanej w powołanym przepisie.

Nie zasługuje na podzielenie twierdzenie strony powodowej, że w niniejszej sprawie nie doszło do niejasnego wskazania w umowie stron całkowitej kwoty kredytu. Sama ustawa o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt 7 i art. 5 pkt 8 posługuje się dwoma pojęciami: całkowitej kwoty kredytu i całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Nie sposób zarzucić kredytodawcy, że w treści umowy posłużył się zwrotami o charakterze ustawowym. Pojęcia te nie zostały przy tym opisane w

sposób, który mógłby być mylący dla konsumenta (osoby zdolnej do czytania ze zrozumieniem).

Jeżeli chodzi o założenia do wyliczenia Rzeczywistej Rocznej Stopy Oprocentowania, to zostały one określone w § 1 pkt 7 umowy. Sam powód nie wskazał, z jakich powodów owe założenia miałyby być niewystarczające, czego dotyczą niejasności w tym zakresie i czym konkretnie są spowodowane.

Na podzielenie zasługiwał jednak zarzut błędnego określenia w treści umowy stron Rzeczywistej Rocznej Stopy Oprocentowania (dalej także „RRSO”).

Zgodnie z art. 25 ust. 1 u.k.k. kredytodawca lub pośrednik kredytowy przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania uwzględnia:

1) całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, z wyłączeniem opłat z tytułu niewykonania swoich zobowiązań wynikających z umowy o kredyt oraz opłat innych niż cena nabycia towaru lub usługi, które konsument jest zobowiązany ponieść bez względu na sposób finansowania tego nabycia, oraz

2) koszty prowadzenia rachunku, z którego realizowane są spłaty, koszty przelewów i wpłat na ten rachunek, oraz inne koszty związane z tymi transakcjami, chyba że otwarcie rachunku nie jest obowiązkowe, a koszty rachunku zostały w sposób jasny, zrozumiały i widoczny podane w umowie o kredyt lub w innej umowie zawartej z konsumentem.

Stosownie do ust. 2 powołanego przepisu, jeżeli z postanowień umowy o kredyt wynika możliwość zmiany stopy oprocentowania kredytu i opłat uwzględnianych przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, których nie można określić w chwili jej ustalenia -

rzeczywistą roczną stopę oprocentowania ustala się w oparciu o założenie, że stopa oprocentowania kredytu i opłaty te pozostaną niezmienione przez cały czas obowiązywania umowy o kredyt.

Jak stanowi art. 25 ust. 3 u.k.k., sposób obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określa załącznik nr 4 do ustawy. Z jego treści wynika, że rzeczywistą roczną stopę oprocentowania, stanowiącą całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, kredytodawca lub pośrednik kredytowy oblicza zgodnie z następującym wzorem matematycznym:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1+X)^{-tk} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1+X)^{-sl}$$

gdzie poszczególne litery i symbole użyte we wzorze oznaczają:

X - rzeczywistą roczną stopę oprocentowania,

m - numer kolejny ostatniej wypłaty raty kredytu,

k - numer kolejny wypłaty, zatem $1 \leq k \leq m$,

C_k - kwotę wypłaty k,

t_k - okres, wyrażony w latach lub ułamkach lat, między dniem pierwszej wypłaty a dniem każdej kolejnej wypłaty, zatem $t_1 = 0$,

m' - numer kolejny ostatniej spłaty lub wnoszonych opłat,

l - numer kolejny spłaty lub wnoszonych opłat,

D_l - kwotę spłaty lub wnoszonych opłat,

S_l - okres, wyrażony w latach lub ułamkach lat, między dniem pierwszej wypłaty a dniem każdej spłaty lub wniesienia opłat.

W niniejszej sprawie zarzuty powoda wobec ustalonej przez pozwanego rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania sprowadzały się do stwierdzenia, że w ramach pozycji C_k wzoru, niezasadnie

uwzględniono nie tylko kwotę rzeczywiście wypłaconą powodowi, ale także prowizję.

Kwestia ta była przedmiotem pytania prawnego przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r., C-377/14 (ZOTSiS 2016/4/I-283), zapadłym na kanwie regulacji określonej w artykule 3 lit. l) i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48 (wdrożonej do porządku prawnego RP ustawą o kredycie konsumenckim) wprost stwierdzono, że przepisy te należy interpretować w ten sposób, że całkowita kwota kredytu i kwota wypłat określają całość kwot udostępnianych konsumentowi, co wyklucza kwoty powiązane przez kredytodawcę z pokryciem kosztów związanych przez kredytodawcę z udzieleniem odnośnego kredytu, które to kwoty nie są w rzeczywistości wypłacane konsumentowi.

Trybunał słusznie skonstatował, że „w istocie, jako że pojęcie 'całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta' zostało zdefiniowane w art. 3 lit. h) dyrektywy 2008/48 jako suma kwoty kredytu i całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta, wynika z tego, że całkowita kwota kredytu i całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta są pojęciami odrębnymi i że w związku z tym całkowita kwota kredytu nie może obejmować żadnych kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta. I tak, całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 3 lit. l) i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48 nie obejmuje żadnych kwot, których przeznaczeniem jest wywiązanie się ze zobowiązań podjętych w ramach odnośnej umowy o kredyt, takich jak koszty administracyjne, odsetki, opłata za udzielenie kredytu czy wszelkie inne typy kosztów, które musi ponieść konsument. W tym względzie do sądu krajowego należy zweryfikowanie, czy kwota została niezgodnie z prawem włączona do całkowitej kwoty kredytu

w rozumieniu art. 3 lit. 1) dyrektywy 2008/48, która to okoliczność może mieć wpływ na obliczenie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i w konsekwencji może wpłynąć na prawidłowość informacji, które kredytodawca powinien, zgodnie z art. 10 ust. 2 rzeczony dyrektywy, wskazać w danej umowie o kredyt”.

Rozważania te są ze wszech miar słuszne zważywszy na to, że przedmiotowy wzór z załącznika nr 4 do ustawy zawiera nie tylko pozycje dotyczące wypłaconej kwoty, ale także pozycje „kosztowe”. Uwzględnienie prowizji zarówno w ramach pozycji „kosztów”, jak i w pozycji „wypłaty”, zaburza proporcje - obniża wagę „kosztów”, przez co prowadzi do niewłaściwego wyliczenia parametru RRSO.

Nie jest zatem tak, jak próbowała wywodzić strona pozwana, że uwzględnienie w ramach pozycji Ck przedmiotowego wzoru nie tylko wypłaconej kwoty, ale też prowizji, jest korzystniejsze dla konsumenta. Na gruncie niniejszej sprawy pozwany w treści umowy ustalił RRSO na 15,05%, przy zastosowaniu w pozycji Ck kwoty 117.633,22 złotych. Tymczasem przy prawidłowym pominięciu prowizji i określeniu Ck na 100.000 złotych, RRSO wynosi 16,2%. Powód został wprowadzony przez pozwanego w błąd co do wysokości RRSO, przez co jego decyzja o zawarciu umowy z pozwanym nie była oparta na obiektywnie prawdziwych przesłankach. Nie mógł on w sposób uczciwy porównać oferty kredytu u pozwanego z innymi ofertami kredytów, dostępnymi na rynku.

Sąd wyliczając RRSO oparł się na kalkulatorze dostępnym na oficjalnej stronie Komisji Europejskiej - https://commission.europa.eu/publications/mortgage-directive-calculation-annual-percentage-rate-charge-aprc_en.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd nie podzielił twierdzenia powoda, by doszło do naruszenia innych przepisów ustawy o kredycie konsumenckim.

Jeżeli chodzi o naliczanie odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu, to art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim wprost przewiduje możliwość skredytowania prowizji, a nie tylko jej naliczenia. Skoro koszty te są „skredytowane”, to uwzględnienie ich w oprocentowaniu kredytu jest naturalną konsekwencją, w sytuacji gdy ta część umowy także zawiera *essentialia negotii* kredytu.

W orzecznictwie stwierdzono, że „termin i sposób zapłaty tzw. przygotowawczej prowizji kredytowej może być określony w umowie kredytu bankowego (art. 69 ust. 2 pkt 9 ustawy Prawo bankowe). Obowiązek zapłaty tej prowizji może powstać już w chwili oddania przez bank sumy kredytu do dyspozycji kredytobiorcy. Jeśli tak skonstruowana jest umowa, a kredytobiorca na te warunki przystaje i zdecyduje się do zapłaty prowizji przygotowawczej nie ze środków własnych, które by przekazał bankowi, lecz ze środków, o których udostępnienie umówił się z bankiem, to środki przekazane na ten cel kredytobiorcy zwiększają jego zadłużenie kredytowe, które powinno być spłacane zgodnie z harmonogramem i z obciążeniem odsetkowym uzgodnionym przez strony” (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2023 r., I CSK 4175/22, LEX nr 3569756).

W ocenie Sądu naliczenie odsetek także od prowizji nie jest to sprzeczne z naturą zobowiązania. Konsument ma swobodę zawarcia z innym bankiem umowy o kredyt na kwotę potrzebną mu do uiszczenia prowizji. Wbrew wywodom powoda, bank nie ma obowiązku udzielania pouczenia w tym przedmiocie. Ustawa o kredycie konsumenckim, która

szczegółowo określa obowiązki informacyjne kredytodawcy, nie zawiera regulacji w tym przedmiocie.

Co do podnoszonego przez powoda zarzutu naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k., polegającego na braku czytelnego określenia zasad zmiany oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, to wskazać należy, że umowa stron w tym zakresie uzależniała zmianę oprocentowania od zmiany powszechnie obowiązujących przepisów prawa dotyczących odsetek maksymalnych i odsetek maksymalnych za opóźnienie. Zastosowano zatem kryterium obiektywne, niezależne od woli samego kredytodawcy. Tego rodzaju zapisy umowne są powszechnie stosowane w obrocie prawnym i w ocenie Sądu zostały one sformułowane w sposób zrozumiały, także dla przeciętnego konsumenta.

Sąd nie podzielił również twierdzenia, jakoby treść umowy wprowadzała w błąd co do dopuszczalnych form skorzystania z umownego prawa odstąpienia. W tym zakresie zawiera ona bowiem jeden prosty zapis – „złóż nam oświadczenie w tej sprawie, możesz skorzystać ze wzoru”.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut dotyczący rzekomo wadliwego określenia procedury spłaty kredytu przed terminem. Zauważyć należy, że § 6 umowy uprawnia kredytobiorcę do wcześniejszej spłaty bez konsultowania tego zamiaru z bankiem. Czytelnie określono zasady zarachowania tak spełnionego świadczenia. Sam powód nie wskazuje, na czym więcej miałyby polegać „procedura” spłaty kredytu przed terminem. Sąd ocenia ten zapis jako zgodny z interesami konsumentów. Gdyby kredytodawca faktycznie wprowadził „procedurę” związaną z przedwczesną spłatą zobowiązania, zapewne naraziłby się w ten sposób na zarzut ze strony konsumentów, że bezpodstawnie ogranicza wykonywanie ich prawa do wcześniejszej spłaty.

Niezależnie jednak od powyższego, skoro rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu została w treści umowy zaniżona, to pozwany określając w ten sposób wzorzec umowy naruszył art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k., w tej sytuacji powód jako konsument, który złożył pozwanemu jako kredytodawcy pisemne oświadczenie, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, w terminie i w sposób ustalony w umowie. Jak stanowi ust. 2 tego przepisu, jeżeli kredytodawca w umowie nie określił zasad i terminów spłaty kredytu, konsument zwraca kredyt w równych ratach, płatnych co miesiąc, od dnia zawarcia umowy.

Uiszczona przez konsumenta część świadczenia obejmująca odsetki i inne koszty kredytu staje się świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 1 i 2 k.c., z uwagi na odpadnięcie podstawy tego świadczenia.

Co do wysokości roszczenia – wysokość odsetek wprost wynika z zaświadczenia pozwanego – 23.382,73 zł. Zaświadczenie to wskazuje także na spłacenie określonej części kapitału, w tym prowizji. Pozwany nie twierdził, że kapitał za ten okres nie został spłacony. W tych warunkach spłaconą część prowizji należy wyliczyć następująco – 17.633,22 zł z umowy, podzielone na 96 (liczba rat kredytu), po czym wynik należy przemnożyć przez 31 (liczbę spłaconych rat kapitału). Daje to kwotę 5.694,06 złotych. Łącznie tytułem odsetek i prowizji powód uiszczył pozwanemu 29.076,79 złotych, i w tym zakresie powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Z uwagi na powyższe rozstrzygnięto jak w pkt I wyroku, o odsetkach ustawowych za opóźnienie orzekając w oparciu o art. 481 § 1 k.c.

W pkt II wyroku powództwo zostało oddalone w pozostałym zakresie. Sądowi nie jest wiadome, z jakich względów powód określił

żądanie na kwotę 30.773,76 złotych, skoro sam uzasadniając w treści pozwu wysokość roszczenia, określił ją jako sumę kwot 23.382,73 złotych i 5.690,67 złotych (zob. k. 5).

W pkt III Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w oparciu o art. 100 k.p.c. całość kosztów procesu, stwierdzając, że powód uległ w procesie jedynie co do nieznaczonej części swojego żądania. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1.000 złotych, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 3.600 złotych (art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE:

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron, informując, że termin na wniesienie apelacji w niniejszej sprawie wynosi trzy tygodnie;

3. za 21 dni.
Szczytno, 16 marca 2026 r.

WYKAZ
1. Nazwa
2. Adres
3. Kod pocztowy